



תת"ע 12125/12/19 - מדינת ישראל נגד זמר יובל ראובן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 12125-12-19 מדינת ישראל נ' זמר יובל ראובן
תיק חיצוני: 90117608472

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	זמר יובל ראובן

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ביום 21/1/2020.

הנאשם עותר לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ולתת לו את יומו בבית המשפט. לטענת הנאשם מסיבה שאינה ידועה לו, מזכירות משרדו לא עדכנה את מועד הדיון ביומן. עוד טוען הנאשם לכשלים ראייתיים ברישום הדו"ח ומוסיף וטוען להתיישנות העבירה.

המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי המסירה בוצעה כדין ואין שום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו. באשר לחלקה השני של תגובת המשיבה אודות נוכחות הנאשם בדיון ראשון שהתקיים, בטעות יסודה, מאחר ולא התקיים דיון בתיק מלבד הדיון שהתקיים בתאריך- 21/1/2020.

בתגובה משלימה, צירפה המאשימה עותק מהדו"ח המקורי.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה מצאתי כי אין היא מגלה עילה אמיתית לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר ולפיכך דינה להידחות.

כידוע, שגגה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) ור' לאחרונה רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].



הדבר נכון גם לגבי שגגה של עורך דין, שהרי כבר נפסק כי "דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (רע"פ 9142/01 **איטליא** (פורסם בנבו)).

משכך, לא היה טעם מוצדק לאי התייצבותו של הנאשם, או מי מטעמו לדין.

לא למותר לציין, כי טענותיו של המבקש בדבר אי ההתייצבות לא גובו בתצהיר, בירור או כל חומר ממשי שיתמוך בטענות על אף היותן טענות עובדתיות [ר' לדוגמא דבריו של כב' הש' קרא ברע"פ 1771/19 **ליאור עבודי** (11.7.19)].

יתר על כן, לא התייחס הנאשם בבקשתו לסיבת השיהוי בהגשת הבקשה דנן, אשר מוגשת כעבור חודשיים מיום קיום הדין, בעוד שהנאשם עידכן יפוי כוח בתיק, חודש לפני (וגזר הדין נמסר ביום 5.5.20- ר' אישור המסירה הקיים בתיק). על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

גם בטענתו הכללית כי הוא כופר בביצוע העבירה, אין כדי לסייע לנאשם והכשלים שפורטו עיקרן של טענות אלה הינן העדפת גרסתו אל מול גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתו. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראיות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

מכל מקום, "לסיכום, על כל הטוען לקיומה של עילה זו (חשש לעיוות דין- א"ל), במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נגד סאלם [25.3.18]).

מעבר לדרוש אציין כי עינתי בדו"ח המקורי והשוטר רושם הדו"ח מצוין במפורש את מהות העבירה, כיצד נכנס הנאשם לצומת לא פנויה ונעמד באמצעה תוך שהוא חוסם דרכם של רכבים המגיעים מכיוון אחר (עת הגיע המופע הירוק בכיוון נסיעתם). בנוסף מצוין השוטר במפורש, כי נסע מייד עם אופנועו במקביל לנהג, הורה לו לעצור ושמר עימו על קשר עין עד לעצירתו.



בנוסף, לא מצאתי כי יש בטענת התיישנות כדי לסייע לנאשם וזאת מן הטעמים הבאים:

1. על פי הוראות סעיף 225א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הגבלת המועדים הקבועים בסעיף 225א לא תחול על מי שהגיש בקשה להישפט והנאשם כאמור, הגיש בקשה להישפט.
2. טענת התיישנות היא טענה דיונית ולא מהותית ולפיכך רשאי הנאשם לוותר על טענה זו-

"פועלה של ההתיישנות בפלילים אינו "מהותי" אלא "דיוני" ומתבטא אך בחסימת האפשרות להאשים את מבצע העבירה. מכאן עולה, כי בידי הנאשם לוותר על העלאתה של טענת התיישנות, ואם ויתר - ויתרו תופס ובעל תוקף (השוו עש"מ 3/88 אזוט נ' מדינת ישראל [2])".
ע"פ 6629/98 אורי הלר [13.5.02].

לטעמי, מי אשר בעצם אי התייצבותו לדיון נחשב כמי שהודה בכל העובדות המיוחסות לו (סעיף 240א(2) לחסד"פ), נחשב מכללא כמי אשר ויתר על כל טענותיו המקדמיות, לרבות טענת התיישנות.

3. סעיפים 225א(א) לחסד"פ וסעיף 239א לחסד"פ כוללים בחובם הוראה ברורה לבאשר לתוצאה הנגרמת מחלוף הזמן הקבוע בסעיף: "לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט" (סעיף 239) ו"לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס" (סעיף 225א(א)). סעיף 230 אליו מפנה ב"כ הנאשם אינו כולל סנקציה דומה, או בכלל, על אי שליחת ההודעה במועד.

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו אייר תש"פ, 09 מאי 2020, בהעדר הצדדים.